

Sanna Mansikka

Tuure-tontun tarinoita

Tuure-tontun tarinoita

© 2020 Sanna Mansikka
Kuvitus: Helmi Pöllö
Taitto ja kansi: Books on Demand
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-1447-8

Tuure-tontun tarinoita

Tuure-tontun tarinoita:

Pauhapirtin asukkaat	10
Merkkillisiä sattumia.....	14
<i>1. joulukuuta:</i> Tuure-tonttu esittäytyy	20
<i>2. joulukuuta:</i> Mustikkasoppaa	24
<i>3. joulukuuta:</i> Silvester Simpura	28
<i>4. joulukuuta:</i> Rappe Ratas.....	34
<i>5. joulukuuta:</i> Piparitarina.....	40
<i>6. joulukuuta:</i> Naantalin Sipi ja Sippo	46
<i>7. joulukuuta:</i> Helteen tonttuperhe	52
<i>8. joulukuuta:</i> Vesihiisi	58
<i>9. joulukuuta:</i> Jääsarvinen	62
<i>10. joulukuuta:</i> Hupu Huimakallio	66
<i>11. joulukuuta:</i> Ylimielinen Hans-Henrik	72
<i>12. joulukuuta:</i> Kelkanpiilotuskisa	76
<i>13. joulukuuta:</i> Tatu-Pekka kynttilälyhtynä	80
<i>14. joulukuuta:</i> Kauhea uutinen	84
<i>15. joulukuuta:</i> Kuurajärven jäällä	88
<i>16. joulukuuta:</i> Jäähiäiset	90
<i>17. joulukuuta:</i> Kynttilän liekki	94
<i>18. joulukuuta:</i> Jalastunturin Joiku-Jouni	98
<i>19. joulukuuta:</i> Pirkka-poron haave	104
<i>20. joulukuuta:</i> Jääkuningas.....	110
<i>21. joulukuuta:</i> Reetta ja Lumihevonen	116
<i>22. joulukuuta:</i> Herkko Harakan pesässä	122
<i>23. joulukuuta:</i> Pipsa saa sukat	126
<i>24. joulukuuta:</i> Jääsarvisen tanssi	132

Suuret kiitokset:

Eevastiina, Okko, Helmi, Riikka, Jaana E, Jaana L, Liisa, Karoliina ja Kirjan talo.
Kiitos kaikille lapsille, joille olen saanut kirjoittaa ja kertoa Tuuren tarinoita vuosien saatossa ja kaikille, jotka ovat kannustaneet minua tämän projektin aikana ja sen loppuun saattamisessa.

Mimosalle, Lilalle ja Eelikselle.

Pauhapirtin asukkaat

Reskellä vehreää maalaismaisemaa, missä on peltoja, mäkiä, järviä ja jokia, sekä ympärillä sopivasti metsää, sijaitsee Kuurakallion kylä. Se on saanut nimensä korkeahkosta kalliosta, joka kohoaa arvokkaan näköisenä tuuhean metsän reunassa, aivan kuin vartioisi edessä aukeavaa kylää. Kallion laella kasvaa harvinaista, hopeanväristä jäkälää. Siksi se näyttää kesälläkin aivan siltä kuin olisi jäisen kuuran peitossa.

Kivenheiton päässä kalliosta seisoo sata vuotta vanha, punamultainen, kolmikerroksinen hirsitalo. Talo näyttää hyvin ystävälliseltä ja sen kaikissa pieniruutuisissa ikkunoissa on kukalliset verhot. Pihalla on kukkaistutuksia, työvälineitä ja kaikkea tarpeellista tavaraa, mutta myös hyvää tilaa lasten leikeille. Vähän sivummalla kasvaa omenapuita ja marjapensaita. Pihapiirissä on muitakin rakennuksia, kuten verstas, puuliiteri, autotalli ja vanha navetta. Koko paikka näyttää hauskalta ja jännittävältä, sellaiselta, missä voi tapahtua melkein mitä vaan. Nurkan takaa voisi koska tahansa kurkistaa metsän eläin tai vaikkapa satuolento.

Kun astuu muutaman askelman talon jyrkeviä kiviportaita ylöspäin, tulee melko leveälle pääovelle. Oveen on kiinnitetty puusta veistetty nimikyltti, jossa lukee ”Pauhapirtti”. Talossa asuu Omenaisen perhe. Pauhapirtti on oikein osuva nimi, sanovat perheen äiti ja isä, sillä lähtehän kolmesta lapsesta ääntä jos toistakin.

Vaikka talo on satavuotias, muuttivat Omenaiset siihen vasta viime kesänä. Samana päivänä Helmi, lapsista keskimäinen, täytti seitsemän vuotta ja valmistautui aloittamaan syksyllä koulun. Kuurakallion kyläkoulu on pienen kävelymatkan päässä, mutta niin lähellä, että lapset kulkevat sinne itse. Helmin yhdeksänvuotias isovelji Mikko on samassa koulussa kolmannella luokalla. Helmin ja Mikon pikkuveli Vilho on kaksi- ja puolivuotias ja päivisin vielä kotona äidin kanssa. Joinakin iltoina äiti käy opettamassa kädentaitoja ja kuvataiteita Kuurakallion opistolla. Silloin isä, joka on töissä yläkoulussa puutyön opettajana, on lasten kanssa kotona.

Koko perhe tykkää asua maalla. Siellä on rauhallista ja mukavaa ja luonto on jo pihalla vastassa. Joka päivä voi kuulla eläinten ääniä ja talvella nähdä niiden jälkiä lumessa. Metsäretkelle pääsee milloin vaan ja tähtitaivas on kirkaana iltana hui-

Omenaisten kolmilapsinen perhe on kesällä muuttanut vanhaan, satavuotiaaseen taloon nimeltä Pauhapirtti. Marraskuun lopulla talossa ja sen ympäristössä alkaa tapahtua kummallisia asioita: lumesta löytyy pienet, siniset huopatossunjäljet, vers- taan ikkunasta paistaa yöllä vino, erilainen valo ja pihaportin alalautaan ilmestyvät saranat ja outo tappi, joka ei lähde irti. Lapset päättävät selvittää, onko kaiken takana kenties tonttu ja kirjoittavat tälle kirjeen. Siitä alkaa päivittäinen, aina joulukuun asti jatkuva kirjeenvaihto lasten ja tontun välillä.

Tuure-tontulla riittää kertomuksia, sillä hän on elänyt 456 vuot- ta ja ehtinyt nähdä ja kokea yhtä ja toista. Pian lapset tulevat itsekin temmatuiksi jännittävään seikkailuun, kun selviää, että pikkutonttu Pipsa Pippuri on joutunut Jääsarvisen lumouksen valtaan ja vaipunut vaaralliseen syväjäähän. Tuuren ja lasten on keksittävä, miten hänet saadaan sulatettua ja entiselleen taas. Vastoin käymisiltäkään ei välttyä, kun Pipsalle kudotut lämmittä- vät villasukat katoavat matkalla jäljettömiin. Jäähiäiset yrittävät auttaa omalla tavallaan, mutta onko jo liian myöhäistä, vai saa- daanko tonttulapsi lopulta pelastettua...

BoD

9 789528 014478

Kuvittanut Helmi Pöllö

www.bod.fi

